

Dr David Turner, wykład 3B

o Ewangelii Mateusza – Ewangelia Mateusza 5:17-48: Kazanie na Górze II: Jezus, Mojżesz i uczniowie

Cześć, tu David Turner. Witamy na wykładzie 3B. To wykład na temat Kazania na Górze, naszego drugiego wykładu na temat kazania, a zajmujemy się Ewangelią Mateusza, rozdziałem 5, Jezusem, Prawem i Uczniami.

Zauważamy, przede wszystkim, poprzez analizę, że Ewangelia Mateusza 5:17-48 zawiera ogólne wprowadzenie znajdujące się w wersetach 17-20, po którym następują dwa zestawy trzech konkretnych kontrastów między tradycyjnymi naukami Starego Testamentu a zrozumieniem Starego Testamentu przez Jezusa. Te dwa zestawy znajdują się w 5:21-32 i 5:33-48. Powinności przejrzeć swoje materiały uzupełniające. Strona 15 zawiera konspekt wykładu, a strona 16 zawiera wykres, który przedstawia strukturę rozdziału, tak jak ją widzimy.

Zarówno ogólna zasada, jak i kontrasty pokazują nam, że wypełnienie Prawa, tak jak naucza go Jezus, oznacza, że jeśli mamy pomysł, że musimy dominować nad innymi ludźmi za pomocą gniewu, pożądania, prawnych sztuczek, takich jak rozwód, przysięgi, odwet lub nienawiść, to Jezus skonfrontuje się z nami i zmieni nas z tej mentalności. Myśląc teraz o Ewangelii Mateusza 5:17-20, ogólnych zasadach, sednem sprawy jest to, że Jezus przyszedł nie po to, aby zniszczyć, ale aby wypełnić Prawo. Jeśli tak jest, to całe Prawo jest wiecznie ważne, 5:18, a uczniowie muszą być Mu posłuszni jako jego ostatecznemu interpretatorowi i muszą nauczać Jego interpretacji, 5:19, aby sami mogli mieć moralną prawość, a ci, których uczą, mogli mieć moralną prawość.

Ta moralna prawość musi przewyższać tę uczonych w Piśmie i faryzeuszy. Musi to być wyjątkowa prawość, odpowiednia dla królestwa, 5:20. Relacja Jezusa z Prawem jest kluczowa w teologii biblijnej, a terminologia, która ją opisuje, zwykle dotyczy ciągłości i nieciągłości. Jest ona również kluczowa dla życia uczniów, o czym porozmawiamy później.

Co oznacza, gdy Jezus potwierdza, że przyszedł wypełnić Prawo i proroków? Oznacza to, że przyszedł, aby wypełnić ich cel i podkreśla ciągłość misji Jezusa z etycznym zamysłem Biblii hebrajskiej. Jednak wypełnienie celu Prawa nie powinno być rozumiane jako to, że Jezus przyszedł tylko po to, aby potwierdzić, ustanowić na nowo lub potwierdzić Prawo. Taki punkt widzenia przecenia ciągłość nauczania Jezusa i Prawa i czyniłby sześć konkretnych przykładów z Ewangelii Mateusza 5:21-48 zbędnymi.

Jezus nie powiedział po prostu: Ditto, co powiedział Mojżesz, ja mówię. Z drugiej strony, nieciągłość Jezusa i Mojżesza nie powinna być posuwana za daleko, ponieważ Jezus powiedział, że nie przyszedł, aby znieść Prawo i proroków. Jego nauka nie jest zatem sprzeczna z niczym w Biblii Hebrajskiej, chociaż w pewnym sensie musi ją przekraczać.

Tak więc należy wykluczyć dwie skrajności. Twierdzenie, że Jezus przyszedł, aby znieść Prawo, drastycznie wyolbrzymia brak ciągłości między Jezusem a Mojżeszem, a twierdzenie, że Jezus przyszedł tylko po to, aby potwierdzić Mojżesza, niedocenia braku ciągłości między Jezusem a Mojżeszem. Jak więc możemy uniknąć powiedzenia zbyt wiele lub zbyt mało o relacji Jezusa z Prawem? Po pierwsze, musimy pozwolić samemu Mateuszowi zdefiniować termin wypełniony, zwracając szczególną uwagę na to, jak używa tego terminu w całej swojej Ewangelii i uważnie odnotowując związki między nauką Jezusa a Prawem Mojżesza w sześciu konkretnych przykładach, które występują bezpośrednio po tym fragmencie w 5:21-48. Dla Mateusza Jezus jest ostatecznym celem Prawa i proroków, tym, na którego wskazują.

Jego misja królestwa, słowa i czynu spełnia standardy etyczne i eschatologiczne obietnice Prawa i proroków. W ten sposób staje się jedynym autorytatywnym nauczycielem Prawa, a jego interpretacje przyjmują charakter nowego Prawa dla jego uczniów. Jego nauki nie są nowe w sensie braku korzeni w Biblii hebrajskiej, ale w sensie wykroczenia poza tradycyjne rozumienie Prawa ogłoszone przez żydowskich przywódców.

To nie Mojżesz, a tym bardziej żydowscy przywódcy, autorytatywnie nauczają uczniów Jezusa. Tylko Jezus zajmuje tę rolę. Sześć przykładów z 5:21-48 nie oznacza, że Jezus sprzeciwia się Mojżeszowi, ale że Jezus rozwija swoje implikacje, które były w Mojżeszu przez cały czas, chociaż nie zostały zauważone przez obecnych przywódców religijnych Izraela.

Pod tym względem wypełnienie Biblii hebrajskiej przez Jezusa nie różni się od interpretacji Biblii znalezionych w późniejszej literaturze rabinicznej. Rabini ci utrzymują, że ich pozornie nowatorskie orzeczenia były od początku zawarte w Torze, która została objawiona Mojżeszowi na Synaju. Ale Jezus twierdzi o wiele więcej, jak zobaczymy w następnej sekcji.

A co z uczniami w Prawie, kwestią Prawa i Łaski? W fragmencie, który już jest pełen znaczących stwierdzeń, stwierdzenia Jezusa w 5:19-20 o obowiązku uczniów wobec Prawa mogą być niczym innym, jak zdumiewające dla chrześcijan, którzy uważają, że są pod Łaską, a nie Prawem. Ci, którzy są przyzwyczajeni do czytania pewnych fragmentów listów Pawła, w których Prawo wydaje się być potępiane, mogą być zdumieni, czytając o wiecznym obowiązywaniu Prawa nad uczniami Jezusa. W końcu, czyż Paweł nie powiedział, że Jezus był końcem Prawa, a jego naśladowcy nie byli pod

Prawem, ale pod łaską, fragmenty takie jak Rzymian 6 i 7, a szczególnie Rzymian 10:4? Ale sytuacje, odbiorcy i problemy Pawła były bardzo różne od tych u Mateusza.

Paweł pracował nad rozszerzeniem Ewangelii z chrześcijańskich społeczności żydowskich, takich jak Matthews, na pogan. Czyniąc to, Paweł nauczał, że poganie, którzy uwierzyli w Jezusa, nie byli zobowiązani do przestrzegania Prawa. To oczywiście doprowadziło do niemałego napięcia z chrześcijańskimi Żydami, jak widzimy w Dziejach Apostolskich 15, Dziejach Apostolskich 21, wersetach 20 i 21, nie wspominając o Żydach niechrześcijańskich, jak widzimy w Dziejach Apostolskich 21:28.

Według narracji w Dziejach Apostolskich, sam Paweł kontynuował nabożeństwa synagogalne i inne praktyki żydowskie przez cały okres swojej posługi. Zwróć uwagę na takie fragmenty jak Dzieje Apostolskie 18:18, 20:17-26, 22:3-17, 23:1-6, 24:11-21, 25:8, 26:20-23 i 28:20. Jednak jako ewangelista wśród pogan, strategia Pawła obejmowała elastyczność w obszarach, które uważał za stosowne.

Sprawdź 1 Koryntian 9:19-23. Duża część pozornie negatywnego nauczania Pawła na temat Prawa nie była skierowana przeciwko Prawu per se, ale przeciwko nauczycielom, którzy błędnie chcieli podporządkować swoich nawróconych pogan Prawu. Tak więc Paweł, nalegając, że tacy nawróceni nie są zobowiązani do Prawa jako reguły życia, stwierdził również, że ich posłuszeństwo Jezusowi przez Ducha wypełni prawe wymagania Prawa.

Spójrz na Rzymian 8:1-4. Utożsamienie przez Pawła ważniejszych spraw Prawa z miłością w takich fragmentach jak Rzymian 13:8-10 i Galatów 3-14 wydaje się podążać za nauką Jezusa zawartą w Ewangelii Mateusza 22:34-40. Podsumowując Ewangelię Mateusza 5:17-20, chrześcijańska społeczność żydowska Mateusza nie powinna myśleć, że Jezus przyszedł obalić Mojżesza.

Zamiast tego Jezus wypełnia Prawo Mojżeszowe, podtrzymując jego wieczny autorytet i interpretując je w sposób ostatecznie ostateczny, co prowadzi jego uczniów do prawości przewyższającej prawość przywódców żydowskich. Ta ogólna koncepcja przewyższającej prawości zostanie teraz wyjaśniona w sześciu konkretnych przykładach, w których nauczanie Jezusa wydobywa prawdziwe znaczenie Prawa Mojżeszowego i wykracza poza sposób, w jaki było ono tradycyjnie rozumiane. Gdy jego uczniowie żyją według tej nauki, ich prawość przewyższy prawość przywódców żydowskich, a ich dobre uczynki będą jak jaśniejące światło, które sprawia, że ludzie wychwalają swojego Ojca Niebieskiego.

Mateusza 5:16. Teraz przechodzimy do Mateusza 5, wersety 21-48 i przyglądamy się konkretnym przykładom. Na wykresie na stronie 16 Materiałów uzupełniających zauważ, że struktura tych konkretnych przykładów najpierw wymienia tradycyjne nauczanie faryzeuszy oparte na Starym Testamencie, następnie kontrastujące

nauczanie Jezusa, a we wszystkich z nich, oprócz trzeciego, dalsze zastosowanie lub wyjaśnienie.

Te kontrasty sprowadzają się do tego, że Jezus rozpakowuje to, co miał na myśli, gdy powiedział, że przyszedł nie po to, aby zniszczyć, ale aby wypełnić Prawo Mojżeszowe. Teraz musimy przede wszystkim pomyśleć o tym, co oznacza, gdy Jezus powiedział: Słyszeliście, że powiedziano, ale Ja wam powiadam. Powszechnie rozumiano, że te sześć przykładów antytezy.

Teraz, antyteza jest zasadniczo sprzecznością, a idea byłaby taka, że jeśli nazwiesz to antytezą, Jezus zaprzecza Prawu. Czy naprawdę o to chodziło, czy po prostu przeciwstawia to, co mówi, jego tradycyjnemu rozumieniu? Chociaż dla interpretatorów powszechne jest mówienie o sześciu przykładach zawartych w Ewangelii Mateusza 5:21-48 jako o antytezach, jest to z pewnością błąd. Antyteza nie jest po prostu stwierdzeniem kontrastowym, ale stwierdzeniem sprzecznym.

Gdyby Jezus miał zamiar nauczać w sposób antytetyczny do Prawa i Proroków, musiałby powiedzieć coś, co jest w istocie antytezą do Ewangelii Mateusza 5:17, ponieważ przyszedłby znieść Prawo i Proroków. Gdyby Jezus mówił w sposób antytetyczny, powiedziałby: Słyszeliście, że powiedziano: Nie zabijaj, a Ja wam powiadam: Będziesz zabijał. To jest oczywiście nie do pomyślenia.

Niewątpliwie transcendentne nauczanie Jezusa jest tutaj w kontraście do nauczania tradycyjnych nauczycieli Prawa, ale formalnie nie zaprzecza Prawu. We wszystkich sześciu kontrastach należy pamiętać o dwóch kluczowych kwestiach. Po pierwsze, istnieje kontrastująca paralela w ludziach, do których przemawia Jezus.

Przodkowie, to znaczy Narodowy Izrael, społeczność Starego Testamentu, kontra wy, to znaczy uczniowie Jezusa, co oznacza, że uczniowie, a nie Żydzi jako naród, są miejscem objawieniowej posługi Jezusa. Po drugie, a nawet bardziej godny uwagi jest kontrast między sprawczością tego, co zostało powiedziane, a tym, co jest teraz powiedziane. Grecki tekst podkreśla, że sam Jezus mówi z autorytetem, który przewyższa autorytet poprzedniego boskiego objawienia przez Mojżesza.

Jezus nie zaprzecza, że Bóg przemawiał przez Mojżesza. Sprawdź także 15:4. Ale potwierdza swoją własną transcendentną, objawioną agencję w mocnym języku. Ten autorytatywny sposób mówienia nie umknął tym, którzy go słuchali.

Uwaga 7:29, 8:8, 9, 9:6, 10:1, 15:4 i 28:18. Teraz, natura kontrastu, który jest tutaj przedstawiony przez Jezusa. Czy mówi on przeciwko Mojżeszowi, czy przeciwko faryzeuszom? Należy zadać sobie pytanie, czy Mateusz 5:21-48 ma na celu przeciwstawienie Jezusa Mojżeszowi, czy też pozornym współczesnym ekspertom od Mojżesza, faryzeuszom. Innymi słowy, czy Jezus jest tutaj przedstawiony jako przeciwnik Mojżesza, czy jako oficjalny rzecznik Mojżesza? Sprawdź 23:2. Na to

pytanie prawdopodobnie nie da się odpowiedzieć, ponieważ jest zbyt złożone, aby ująć je w tak redukcjonistyczny sposób.

Wydaje się, że w niektórych przypadkach Jezus zajmuje się współczesnymi parafrazami implikacji prawa, a w innych zajmuje się bardziej bezpośrednio samym prawem. W pierwszej kategorii byłyby 1., 3., 4. i 6. kontrasty. Mianowicie 5:21, 31, 33 i 43, gdzie tekst Starego Testamentu jest cytowany z dodatkowym materiałem dołączonym do niego lub cytowanym w zmodyfikowany sposób, 5.31 lub podsumowanie kilku tekstów jest podane jak w 5.33. W drugiej kategorii, 2. i 5. kontrastach, Stary Testament jest cytowany słowo w słowo, bez żadnych dodatków, 5.27 i 5.38. Tak więc w większości kontrastów istnieją dowody na to, że współczesne interpretacje Mojżesza są zaangażowane w kontrast, a jest to nieuniknione, ponieważ starożytny tekst Mojżesza był przedmiotem setek lat interpretacji i rozwijającej się tradycji ustnej.

Mateusz przedstawia Jezusa jako przychodzącego, aby wypełnić cel prawa i proroków, a nie znieść ich. Tak więc można by oczekiwać, że kontrastujące nauczanie Jezusa przekroczy Stary Testament w sposób, który formalnie nie narusza jego autorytetu etycznego. Jednocześnie Jezus ostrzega swoich uczniów, że ich prawość musi przewyższać prawość żydowskich nauczycieli w 5:20. Tak więc można by oczekiwać, że jego nauczanie ujawni błędy tych nauczycieli, gdy w ostateczny sposób objaśnia Mojżesza.

W innych fragmentach, takich jak 9:10-13, 15:1-9, i 19: 1-9,, Jezus wyraźnie gani żydowskich przywódców za ich błędne poglądy na prawo i proroków, więc nie powinno dziwić, że podobna konfrontacja ma tu miejsce w sposób dorozumiany. Wydaje się, że ten model ekspozycji plus ekspozycji jest najbardziej wyraźny w przykładach 3 i 6, 5:31 i 43, ale jest obecny w pewnym stopniu w każdym przykładzie. Na przykład w 5.33-37 Jezus najpierw nawiązuje do tekstu Starego Testamentu o ślubach, jak objawiono przodkom, a następnie przechodzi do obalenia współczesnej kazuistyki, to znaczy manipulacyjnego użycia ślubów w użyciu ślubów.

Aby rzucić światło na ostateczny cel Mojżesza i proroków, Jezus musi pokazać ciemność, która ogarnia nauczanie żydowskich przywódców. A co z hermeneutyką Jezusa i jego większą prawością? Relacja Jezusa ze Starym Testamentem jest teologicznym punktem zwrotnym. Ogólne stwierdzenia Jezusa o wypełnieniu celu Starego Testamentu, a nie jego zniesieniu, a także jego sześć konkretnych kontrastujących sytuacji były różnie rozumiane.

Niektórzy uważają, że oznacza to, że życie i nauczanie Jezusa ustanowiły lub potwierdziły prawo, ale to niedocenianie uzasadnionej nieciągłości między Jezusem a Starym Testamentem. Inni podkreślają, że osobiste posłuszeństwo Jezusa wobec prawa wypełniło jego rolę w historii odkupienia. Ta idea jest słuszna w rozumieniu

posłuszeństwa Jezusa wobec prawa, ale wątpliwa w ocenie implikacji tego posłuszeństwa.

W świetle 5:19 i 20 bardzo wątpliwe jest, aby Jezus uważał, że prawo wypełniło swoją rolę. Inni twierdzili, że Jezus, jako nowy Mojżesz, wprowadził nowe prawo, które zastąpiło prawo Starego Testamentu, ale to błąd po stronie nadmiernej nieciągłości. Niektórzy teologowie systematyczni uważali, że Jezus podkreślał prawo moralne, a nie jego aspekty cywilne lub ceremonialne, ale niezależnie od relacji Jezusa do prawa, jest to relacja do całego prawa.

Nie można dzielić prawa na anachronistyczną kategorię, która odpowiada tylko jego współczesnym czytelnikom. Inni dochodzą do wniosku, że Jezus objawia lub wzmacnia prawdziwe wewnętrzne znaczenie prawa. Ma to pewne zalety, ale w najlepszym razie jest to tylko częściowa odpowiedź.

Co zatem powinniśmy myśleć? Najbardziej prawdopodobne jest, że powinniśmy wierzyć, że Jezus jest końcem lub celem prawa, a zatem jest jego ostatecznym, definitywnym interpretatorem. Tylko On jest autorytatywnym eschatologicznym nauczycielem prawa i proroków. Życie i nauczanie Jezusa wypełniają prawo, tak jak wydarzenia Nowego Testamentu wypełniają starotestamentowe przepowiednie i wzorce.

Z jednej strony Jezus nie sprzeciwia się prawu, ale z drugiej strony nie zachowuje go w niezmienionej postaci. Ujawnia ostateczne znaczenie prawa tym, których sprawiedliwość musi przewyższać sprawiedliwość uczonych w Piśmie i faryzeuszy. 520, sprawdź także 22:34 do 40, 23:23 i 24.

On doprowadza prawo do zamierzonego celu. Jak to robi? W 5:21-26 Jezus naucza, że zakaz morderstwa implicite zabrania gniewu i obelżywej mowy, które prowadzą do morderstwa. Podczas gdy Stary Testament nie pochwała gniewu, transcendentne nauczanie Jezusa łączy gniew ze zbrodnią zagrożoną karą śmierci.

Gniew i gniewne słowa są równoznaczne z morderstwem. Drugi kontrast w 5:27-30, Jezus naucza, że zakaz cudzołóstwa implicite zakazuje pożądania, które prowadzi do cudzołóstwa. Podczas gdy Stary Testament z pewnością nie toleruje pożądania, bezpośrednie powiązanie pożądania z cudzołóstwem przez Jezusa jest bardziej rygorystycznym standardem etyki seksualnej, który interpretuje 7. przykazanie, Nie cudzołóż, przez 10. przykazanie, Nie pożądaj niczego, zwłaszcza żony bliźniego swego.

Dlatego nauka Jezusa głosi, że pożądanie jest równoznaczne z cudzołóstwem. W trzecim kontraście w 5:31-32, jedynym, w którym nie ma dalszego zastosowania ani rozszerzenia tego, co powiedziano, Jezus naucza, że małżeństwo jest świętą unią nienaruszalną, z wyjątkiem sytuacji, gdy dochodzi do niewierności. Chociaż Stary

Testament nie toleruje rozwodu, patrz zwłaszcza Malachiasza 2:14-16, istnieją powody, aby sądzić, że był on tolerowany przez wielu współczesnych Jezusa.

Zobacz Hillel o Mishnah on Gittin traktat o dekretach rozwodowych. Ale Jezus naucza, że rozwód i ponowne małżeństwo, z wyjątkiem przypadku niewierności, są równoznaczne z cudzołóstwem. Rozwód jest jedynie czasowym ustępstwem na rzecz ludzkiej grzeszności, ale trwałe małżeństwo jest pierwotnym modelem dla ludzi.

Zobacz Mateusza 19:8, który należy rozpatrywać w powiązaniu z Mateuszem 5:31-32. W czwartym kontraście Jezus naucza, że stosowanie ślubów byłoby zbędne, gdyby uczniowie konsekwentnie brali sobie do serca biblijne napomnienia, aby mówić prawdę. Zwróć uwagę na 5:33-37 Podczas gdy Stary Testament z pewnością nie pochwała niewłaściwego stosowania ślubów, Jezus krytykował ich stosowanie. Zabrania tego, na co pozwala litera prawa, ale czyni to, aby podtrzymać ducha prawa przeciwko składaniu fałszywego świadectwa.

Dla Jezusa kazuistyka lub manipulacyjne wykorzystanie ślubów jest równoznaczne ze składaniem fałszywego świadectwa. 5.33-37 porównaj 23.16-22 Piąty Piąty kontrast w 5.38-42 uczy, że prawo odwetu zostało zaprojektowane przede wszystkim w celu ograniczenia konfliktu, a dopiero w drugiej kolejności w celu jego poparcia. Stary Testament nie toleruje niesprawiedliwego karania za przestępstwa i szkody.

Dlatego nakazano oko za oko. Tendencja byłaby taka, aby wziąć więcej niż jedno oko, więc ta starotestamentowa koncepcja proporcjonalnej sprawiedliwości, czasami nazywana lex talionis, nie ma być przede wszystkim mściwa, ale ma ograniczyć zakres odwetu. Jezus naucza, że zamiast jakiegokolwiek odwetowej odpowiedzi na wykroczenie, jego uczniowie powinni odpowiadać łaską.

Zamiast mścić się na kimś, należy pozwolić Bogu się tym zająć. Rzeczywiście, Jezus naucza w 5:38-42, że naleganie na mszczenie się jest równoznaczne z zaprzeczeniem, że Bóg pomści swój lud. Szósty i ostatni, w 5:43-48, Jezus naucza, że wszyscy ludzie, nie tylko przyjaciele, mają być kochani.

Fragment, który cytuję w 5:43, oczywiście z Księgi Kapłańskiej, nie mówi, że należy nienawidzić swoich wrogów. To ewidentnie tradycyjny dodatek. Tekst cytowany w Księdze Kapłańskiej po prostu mówi, aby kochać bliźniego, a bliźnim jest prawdopodobnie każdy, z kim się zetknie, jak nauczał Jezus prawnik w Ewangelii Łukasza w przypowieści o dobrym Samarytaninie.

Teraz Stary Testament z pewnością nie pochwała nienawiści do wrogów, ale Jezus czyni miłość do wrogów najważniejszym dowodem synowskiej relacji z Ojcem Niebieskim. Jeśli chcemy być jak nasz Ojciec, nie możemy nienawidzić naszych wrogów. Nienawiść do wrogów jest równoznaczna z pogaństwem.

A teraz, aby zakończyć nasz wykład o Jezusie, Prawie i Uczniach, argumentowano tutaj, że Ewangelia Mateusza 5:21-48 jest w ciągłości z Prawem i Prorokami w większym stopniu, niż się powszechnie uważa. Jakkolwiek by było, nie ma wątpliwości, że w Ewangelii Mateusza 5:21-48 jest wiele rzeczy, które są sprzeczne z macho indywidualizmem amerykańskiej kultury. Etyka Jezusa przeczy gniewowi i agresji, które dążą do zdominowania innych ludzi.

Jego słowa przeciwko nadużyciom wobec kobiet poprzez cudzołóstwo i rozwód brzmią jak nuta, która rezonuje ze współczesną wrażliwością często słyszaną od feministek. Jego nacisk na integralność wypowiedzi jest bardzo potrzebny w naszej społeczności chrześcijańskiej, gdzie nie jest niczym niezwykłym, że wybitni wierzący zostają przyłapani na kłamstwach. Jego słowa przeciwko odwetowi są ważne, ale trudno je zastosować w społeczeństwie takim jak Stany Zjednoczone, gdzie chrześcijanie mają wolność religijną i zazwyczaj nie są stawiani w sytuacjach, w których są prześladowani zewnątrz za swoją wiarę.

Na koniec, nie ma wątpliwości, że ewangelicy mają wiele do nauczenia się o miłowaniu swoich wrogów. Te sześć przykładów, które kontrastują ostateczne transcendentne nauczanie Jezusa o Starym Testamencie z tradycyjnym jego rozumieniem, sprowadza się do wskazówek w kierunku prawości, która jest większa niż prawość przywódców żydowskich w 5:20. Teraz Jezus odwróci się od relacji z ludźmi do działań religijnych w 6:1-18 i postaw wobec rzeczy materialnych w 6:19-34. Orędzie o królestwie dynamicznie zmienia również zachowanie uczniów w tych obszarach, jak zobaczymy w naszym następnym wykładzie. Podsumowując, musimy podkreślić, myślę, szczególnie 5:48. Bądź jak twój Ojciec Niebieski jest doskonały.

Jesteś doskonały. Jakież to niesamowite polecenie. To jest coś, co technicznie rzecz biorąc, w pewnym sensie tego słowa, jest niemożliwe, ponieważ Bóg jest nieskończony, a my nie możemy być doskonali w nieskończoności jak On, ponieważ jesteśmy skończonymi stworzeniami.

Ale Bóg chce, abyśmy byli jak On i doskonali jak On w Jego moralnych atrybutach. Czasami teologowie nazywają je przekazywalnymi atrybutami Boga, takimi jak miłość, świętość, miłosierdzie itd., aby odróżnić je od nieprzekazywalnych atrybutów Boga, wszechmocy Boga itd.

Nie możemy być wszechmocni, ale możemy żyć miłością, łaską, świętością i miłosierdziem. Jeśli jesteśmy jak nasz Ojciec Niebieski, doskonały, nie tylko przestaniemy nienawidzić naszych wrogów, ostateczny, szósty i ostateczny kontrast, ale także wrócimy do nich w kolejce. Jeśli jesteśmy jak nasz Ojciec Niebieski, doskonały, nie będziemy nalegać na odwet, gdy ktoś wyrządzi nam krzywdę.

Na pewno nie będziemy przechwalać się tym, co zamierzamy zrobić, a potem tego nie zrobimy. Będziemy mieć integralność w naszej mowie. Nie będziemy rozwodzić się z naszymi małżonkami.

Będziemy wierni ślubom, które złożyliśmy im przed Bogiem, jeśli będziemy doskonali, tak jak nasz Ojciec Niebieski jest doskonały. Nie będziemy cudzożyć i nie będziemy niewierni naszym współmałżonkom, co często prowadzi do konieczności rozwodu. I wreszcie, z pewnością nie będziemy mordować ani wyrażać gniewu, co zbyt często prowadzi do morderstwa.

Więc kiedy powiedziano nam, abyśmy byli doskonali, tak jak nasz Ojciec Niebieski jest doskonały, otrzymaliśmy prawdopodobnie najwyższe zamówienie, jakie można sobie wyobrazić. Ale Bóg stworzył nas na swój obraz i odtworzył nas w Chrystusie jako nową ludzkość. Więc dzięki prawdzie Słowa, o której myśleliśmy tutaj dzisiaj, i mocy Ducha Świętego, którego Bóg nam daje, i zachęcie naszych braci i sióstr w społeczności chrześcijańskiej, możemy zacząć robić postępy i być bardziej podobni do Boga i bardziej podobni do Jezusa, gdy dążymy do doskonałości, tak jak nasz Ojciec Niebieski jest doskonały.